

BALÁZS JÁNOS

[Töredékek]

Úgy lángolok,
ahogy füstölgök,
olykor morgok is,
ordítok, dörgök.
Ám semmi harag
nincs cselekvéseimben:
eltávozott tőlem az ördög
és megjött az isten.

*

Csomóba kötöttem
sok gondolatot.
Folytatom:
űzöm a mát,
félelem a holnapot.

*

Nem tagadom el,
hogy füstölgök, égek:
de hogy mivégre
vert meg az Isten,
s az ördög megtépett?
Lelkiismeretem tiszta,
nem élek vissza
mint más tenné talán.
Nyugodtan élek,
dolgozok, nem henyélek,
s álmoktól fényes
minden éjszakám.

*

Ha megadatott,
hogy szétláthatok
a nagy mindenségben:
látásom szemszögéből
nem maradhat ki
az emberiség sem.

*

Amit írok:
az legyen átok,
áldásnak majd
nemesebb anyagot találok.

*

Ha nem írnék,
hazudnék.

*

...a holnap dereng
és tűnik a ma.
De előre ígérem:
jó ember leszek,
de hogy azután
még mit tehetek?

*

...a jelen, a múlt
meg az ősi kor
kevereg, kesereg
némán
remeteségemnek
szemetes omladékán

*

...mert nem is lehetek
más egyéb,
mint szeretet töredék

*

Én jajongok talán,
vagy a sors engem sirat?

Dörögve elmélkedek:
nekem ez is kevés,
mert tépdések
hulló csillagok között
teremtő anyagot,
arrafelé ott,
ahol valamikor
az alkotó megütközött
a lángolással.

*

Kevesen látnak,
sokan ismernek:
vagyok a világnak,
lettem az istennek.



Balázs János: A történelem pillanatai. (Salgótarján, Dornyai Béla múzeum)